

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/35/2024
Identifikačné číslo spisu:	8121011498
Dátum vydania rozhodnutia:	23.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8121011498.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 23. októbra 2024 v Bratislave v trestnej veci obvineného Ľ.W. N. pre zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona o dovolaní menovaného podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2To/39/2022, z 13. júna 2023

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ľ. N. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 3T/73/2021, z 2. augusta 2022 bol obvinený Ľ.W. N. uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že

v dobe najmenej od 31. decembra 2019 do 28. decembra 2020, v rozpore s ustanoveniami § 4 zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov si zadovážoval za účelom použitia pre vlastnú spotrebu a sčasti za účelom dosiahnutia zisku, opakovane od doposiaľ nestotožnenej osoby, nezistené množstvo psychotropnej látky - pervitín, ktorého účinnou látkou je metamfetamín, ktorý je v zmysle zákona Národnej rady SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov, zaradený do II. skupiny psychotropných látok a nezistené množstvo marihuany (rastliny rodu Cannabis), ktorá je v zmysle zákona Národnej rady SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov, zaradená do I. skupiny psychotropných látok, pričom tieto omamné a psychotropné látky prechovával v rodinnom dome ním označovaného ako 'stajňa', nachádzajúcom sa v K. na ulici Q. č. XX a následne ich ďalej distribuoval iným odberateľom za účelom ich ďalšej distribúcie, a to najmä obž. V. U. a ďalším nestotožneným konečným užívateľom, pričom 28. decembra 2020 po vzájomnej dohode s obž. V. U. tomuto odpredal kryštalický materiál, ktorý následne obž. V. U. rozdelil do dvoch plastových vreciek o hmotnosti 590

mg (s priemernou koncentráciou 79,5% hmotnostných metamfetamínu, obsahujúcich 469 mg absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá minimálne 12 jednotlivým dávkam drogy a o hmotnosti 2 310 mg (s priemernou koncentráciou 74,8% hmotnostných metamfetamínu, obsahujúcich 1 728 mg absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá minimálne 43 jednotlivým dávkam drogy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa.

Za to bol obvinenému E. N. uložený podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) roky; pričom podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd rozhodujúci na podklade odvolaní obvineného a krajského prokurátora rozhodol uznesením, sp. zn. 2To/39/2022, z 13. júna 2023 tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného E. N. a prokurátora zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený E. N. dovolanie s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu], § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom] a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však odvolací súd nemôže skúmať a meniť].

V súvislosti s uplatnenými dovolacími dôvodmi obvinený v podstate namietal:

„[§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku] Mám za to, že tak uznesenie krajského súdu ako aj rozsudok okresného súdu sú založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Krajský súd na strane 18 a 19 uznesenia poukazuje na výpovede spoluobžalovaných uskutočnené dňa 28. - 30. decembra 2020 a na ich spontánnosť, pričom z nich v zmysle uznesenia vyplýva, že primárnym zdrojom pre zadovážovanie omamných a psychotropných látok pre spoluobžalovaných V. U., N. U., Z. S. a S. K. som mal byť ja.

Krajský súd vydal uznesenie aj na základe týchto výpovedí, nereflektujúc fakt, že tieto výpovede boli uskutočnené pred vznesením obvinenia, pričom zápisnice z týchto výpovedí sa vzhľadom na to, že sa na ne krajský súd odvoláva v uznesení, museli v súdnom spise nachádzať po podaní obžaloby, a to počas konania pred okresným ako aj krajským súdom. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tdo/47/2014',...treba uviesť, že súčasná právna úprava neumožňuje prečítať zápisnicu o výpovedi zadržaného podozrivého na hlavnom pojednávaní, teda vykonať ho ako dôkaz, aj keď bol výsluch vykonaný zákonným spôsobom. Tento záver, ktorý je založený predovšetkým na výklade ustanovenia § 258 ods. 4 Trestného poriadku (pôvodne § 207 ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb.) a contrario, bol ustálený aj rozhodovacou praxou najvyššieho súdu. Výsluch podozrivého, ktorý bol podľa § 85 Trestného poriadku zadržaný, teda nie je možné využiť pred súdom ako dôkaz. Takýto výsluch, vykonaný pred vznesením obvinenia, by mal mať len vstupnú informačnú povahu a jeho obsah by mal slúžiť len na zdôvodnenie zadržania, začatie trestného stíhania a vznesenia obvinenia, prípadne na odôvodnenie väzby. V prejednávanej veci teda súd prvého stupňa postupoval správne, keď na hlavnom pojednávaní 30. januára 2012 zamietol návrh na čítanie výpovedí výsluchov P. N. v procesnom postavení podozrivého. Uvedené výpovede nemohli byť v konaní ako dôkaz vykonané a už vôbec na nich nemohlo byť založené súdne rozhodnutie. V tejto súvislosti preto dovolateľovi treba dať za pravdu, pokiaľ ide o tvrdenie, že odvolací súd sa nesprávne v odôvodnení svojho rozhodnutia (strana 6 a 7) opiera o sporné zápisnice'.

V súlade s citovaným teda zápisnice z výsluchov spoluobžalovaných vykonaných po ich zadržaní pred vznesením obvinenia nemohli byť vykonané ako dôkaz a už vôbec na nich nemohlo byť založené súdne rozhodnutie, v danom prípade uznesenie a nemali sa nachádzať v súdnom spise, aby určitým smerom neovplyvňovali príslušné orgány trestného konania v rámci procesu hodnotenia dôkazov tak, ako sa to stalo v danej trestnej veci, pričom je evidentné, že tieto zápisnice sa v súdnom spise jednak nachádzali, ako aj to, že uznesenie je na nich založené, nakoľko sa na ne krajský súd na strane 18 a 19 uznesenia

odvoláva, a teda krajský súd aj ovplyvňovali a smerovali, nakoľko krajský súd píše, že tieto výpovede spoluobžalovaných, urobené po zadržaní osvedčujú spontánnosť a dôveryhodnosť výpovedí o zdroji pervitínu, ktorým som mal byť podľa názoru krajského súdu ja. Ak má súd za to, že tieto nezákonne použité výpovede preukazujú dôveryhodnosť nasledujúcich výpovedí spoluobžalovaných mám za to, že aj tieto nasledujúce výpovede spoluobžalovaných trpia nezákonnosťou, ktorá na nich bola prenesená z nezákonného použitia výpovedí spoluobžalovaných uskutočnených pred vznesením obvinenia.

Vzhľadom na vyššie uvedené mám za to, že uznesenie ako aj rozsudok sú založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

[§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] V zmysle § 2 odsek 9 Trestného poriadku podstatou práva na obhajobu je aj zabezpečiť obhajovanie práv obvineného/obžalovaného tak, aby v konaní boli objasnené aj všetky okolnosti svedčiace proti obžalovanému rovnako ako všetky okolnosti svedčiace v prospech obžalovaného a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo a v oboch smeroch vykonávať dôkazy. Predmetné ustanovenie Trestného poriadku bolo počas trestného konania, ktoré bolo vedené proti mojej osobe porušené hneď niekoľko krát, nakoľko súd neobjasnil hneď niekoľko skutočností svedčiacich v môj prospech.

V prvom rade som v odvolaní proti rozsudku namietal, že v prípravnom konaní, ani v konaní pred súdom nebol vykonaný jediný dôkaz, z ktorého by vyplývala skutočnosť, že som si zabezpečoval omamné a psychotropné látky. Uvedené potvrdzuje aj to, že žiadny takýto dôkaz súd v rozsudku neuvádza. Súd ani len vo všeobecných rysoch neuvádza ani sa nezaoberá spôsobom, mechanizmom či osobou, od ktorej som si mal omamné a psychotropné látky zabezpečovať. V prípravnom konaní ani v konaní pred súdom nebol vykonaný jediný dôkaz, ktorý by preukazoval, že som si omamné a psychotropné látky zabezpečoval len bez akéhokoľvek odôvodnenia a dôkazu tvrdí, že som si zabezpečoval omamné a psychotropné látky. V nadväznosti na uvedené som taktiež argumentoval, že nebol vykonaný jediný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že som sa mal skutku, ktorý sa mi kladie za vinu dopúšťať v období od najmenej od 31. decembra 2019 do 28. decembra 2020. Už krajský súd uvádza, že moja argumentácia je minimálne čiastočne dôvodná, keďže okrem označených dôkazov (výpoveď spoluobžalovaného K.W., nekorešpondujúca so žiadnymi inými dôkazmi) ďalšie produkované neboli, ktoré by dobu cca jedného roka, po ktorú som mal páchať sledovanú trestnú činnosť, osvedčovali.

Ďalej som v odvolaní namietal, že súd ma rozsudkom odsúdil z dôvodu, že som si mal zabezpečovať psychotropnú látku - pervitín a nezistené množstvo marihuany, pričom tieto látky som mal prechovávať v rodinnom dome mnou označovanom ako 'stajňa' pre vlastnú spotrebu a z časti za účelom dosiahnutia zisku. Rovnako ako pri predošlých častiach skutku, pre ktorý som bol odsúdený, poukazujem na skutočnosť, že nebol vykonaný jediný dôkaz, z ktorého by vyplynulo, že som užívateľ omamných a psychotropných látok. V zmysle znaleckého posudku č. 02/2021 znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvie toxikológie MVDr. Lýdie Slosarčíkovej v mojej vzorke moču z 8. januára 2021 nebola dokázaná prítomnosť omamných a psychotropných látok. Nebol a nie som užívateľom omamných a psychotropných látok. Žiadny z vypočutých svedkov nevypovedal, že by som bol užívateľom omamných a psychotropných látok. Tak ako som uviedol, občas som zafajčil marihuanu (CBD), čo potvrdil aj svedok D. K.. O žiadnom mojom užívaní drog nebol ani len náznakom vykonaný žiadny dôkaz.

Súd ma ďalej odsúdil za to, že omamné a psychotropné látky, konkrétne pervitín a marihuanu som mal prechovávať v dome na ulici Q. XX, avšak zo žiadneho z vykonaných dôkazov nevyplynulo, že by som mal prechovávať v dome na Q. ulici pervitín. V predmetnej nehnuteľnosti bola vykonaná domová prehliadka, pri ktorej sa žiadny pervitín nenašiel, t. j. nebola ňou potvrdená prítomnosť pervitínu v uvedenom dome. Svedkovia K., N. a H., ktorí sa taktiež v dome na Q. zdržiavali, výslovne opakované v prípravnom konaní aj v konaní pred súdom popreli, že by v dome na Q., či priamo u mňa niekedy videli pervitín či marihuanu, a teda nielenže nebol vykonaný jediný dôkaz, ktorý by preukazoval, že som v dome na Q. XX označovanom ako 'Stajňa' drogy prechovával, práve naopak traja svedkovia vo svojich výpovediach uviedli, že ani v dome na Q. XX ani u mňa nikdy drogy nevideli. Súď pri týchto ich výpovediach na strane 28 uznesenia bez akejkoľvek podpory dôkazmi konštatuje, že sú účelové a nedôvodné. Vychádzajúc z uvedeného mám za to, že vyššie popísaným konaním krajského súdu spočívajúcim v tom, že súd neprihliadal na dôkazy svedčiace v môj prospech, porušil ustanovenie § 2 odsek 9 Trestného poriadku, čím zásadným spôsobom porušil moje právo na obhajobu, čím naplnil dovolací dôvod v zmysle § 371 odsek 1 písmeno c) Trestného poriadku.

[§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] Dôkazy, ktoré ma v zmysle rozsudkov okresného ako aj krajského súdu usvedčujú, sú výpoveď spoluobžalovaných V. U. a výpovede spoluobžalovaných N. U., Z. S. a S. K.. Spoluobžalovaný V. U. počas celého konania menil svoje výpovede o tom, kto mu predáva drogy aj tie, komu on drogy predával a v konaní pred súdom, kde som chcel vyvrátiť tvrdenia spoluobžalovaného V. U. cestou konfrontácie, ten využil svoje právo a odmietol vypovedať. Spoluobžalovaní N. U., Z. S. a S. K. všetci zhodne uviedli, že nikdy nevideli, že by som spoluobžalovanému V. U., alebo komukoľvek inému predal drogy, dokonca uviedli, že ma pred začatím trestného stíhania nikdy nevideli a informáciu o tom, že som mal spoluobžalovanému predávať drogy, majú výlučne od neho. Traja svedkovia. a to S. N., K. H. a aj N. U. (napriek tomu, že sa v konaní pred súdom snažil zmeniť svoju výpoveď) potvrdili moje tvrdenie, že som V. U. požíčial peniaze.

Pervitín, ktorý som mal prechovávať, predávať a užívať sa u mňa nenašiel. Pervitín, ktorý som mal V. U. podľa jeho tvrdenia odpredať, ktorý mal on rozdeliť sebe, Z. S. a S. K., mal rozdielnu koncentráciu aj keď nebol vykonaný jediný dôkaz, ktorý by odôvodňoval, prečo má rozdielnu koncentráciu, ak pochádza od jedného zdroja, ktorým som mal byť ja, keďže mal byť Z. S. a S. K. podľa výpovede V. U. rozdelený bezprostredne po tom, ako som mu ho mal údajne odpredať.

Napokon krajský súd na strane 30 a 31 uznesenia vo vzťahu k odvolaniu prokurátora uvádza: 'Na druhej strane k odvolacím námietkam krajského prokurátora krajský súd len stručne uvádza, že argumentácia prednesená v odvolacích námietkach v podstatnej časti nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže ako už bolo skôr uvádzané, nie je možné jednoznačne a bez rozumných pochybností preukázať, aby obžalovaný Ľ. N. predával omamné a psychotropné látky iným osobám, ktoré presne v rámci dokazovania identifikované neboli a súčasne, aby predával tieto omamné a psychotropné látky V. U. po dobu jedného roka, ako to bolo tvrdené v obžalobnom návrhu a aj v odvolaní a súčasne nie je možné ani na podklade v odvolacích námietkach prezentovaného tvrdenia, že to plyní z prepisu zvukových záznamov pri monitorovaní telefonických hovorov medzi obžalovaným N.Á. a spoluobžalovanými, ustáliť, aby dochádzalo k pravidelnému nákupu pervitínu V. U. od obžalovaného Ľ. N. minimálne raz týždenne, a takto ustáliť dokonca aj predpokladanú sumu finančných prostriedkov, ktoré mal nadobudnúť obžalovaný Ľ. N. za predaj omamných a psychotropných látok už len obžalovanému V. U.

Mám za to, že vyššie citované konštatovanie krajského súdu, že nie je možné jednoznačne a bez rozumných pochybností preukázať, aby som predával omamné a psychotropné látky iným osobám, ktoré presne v rámci dokazovania identifikované neboli a súčasne, aby som predával tieto omamné a psychotropné látky V. U. po dobu jedného roka, ako to bolo tvrdené v obžalobnom návrhu a aj v odvolaní a súčasne nie je možné ani na podklade v odvolacích námietkach prezentovaného tvrdenia, že to plyní z prepisu zvukových záznamov pri monitorovaní telefonických hovorov medzi mnou a spoluobžalovanými, ustáliť, aby dochádzalo k pravidelnému nákupu pervitínu V. U. odo mňa, minimálne raz týždenne jednoznačne preukazuje, že existujú dôvodné pochybnosti o spáchaní skutku, pre ktorý som bol odsúdený, na základe čoho bola tak okresným ako aj krajským súdom porušená zásada prezumpcie nevinoty a základné pravidlo 'in dubio pro reo'.

Obvinený Ľ. N. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, po vyslovení porušenia zákona v neprospech obvineného Ľ. N. z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), i) Trestného poriadku, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu ako aj rozsudok okresného súdu aj ďalšie rozhodnutia na zrušené uznesenie a rozsudok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a prikázal, aby súd vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, avšak v súlade s § 388 ods. 2 Trestného poriadku v inom zložení.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor, ktorý uviedol:

„K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je potrebné uviesť, že v zmysle tohto ustanovenia dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcim 'rovnosť zbraní' medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom, ako žalobcom v trestnom konaní, na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený

má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva 'zásadným spôsobom'. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli, okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiacie v prospech obvineného, a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo

Podstatným v tomto prípade je to, že odsúdený bol počas celého súdneho procesu zastúpený advokátom, ktorý sa hlavných pojednávaní aktívne osobne zúčastňoval. Obhajoba v tej dobe obžalovanej osoby bola teda riadne zabezpečená a to plne v súlade s ustanovením § 44 Trestného poriadku a iných, a navyše obhajca v podanom dovolaní neuviedol žiaden dôvod a ani procesnú situáciu, ktorú by bolo možné subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a teda nie je zrejmé, čo konkrétne má obhajoba na mysli pod pojmom porušenia práva na obhajobu.

Obhajca v podanom dovolaní uviedol (okrem zhrnutia záverov a zistení jednotlivých súdov) najmä to, že:

- že v konaní pred súdom nebol vykonaný žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval, že on si mal zabezpečovať OPL a že je ich užívateľom;

- po akú dobu sa mal skutku dopúšťať;

- že ich mal prechovávať v dome na Q.V. č. XX (tzv. Stajňa) a

- ďalej sa vyjadruje k vykonaným dôkazom a skutočnostiam z nich plynúcich.

Uvedené dôvody však podľa môjho názoru, a to aj s poukazom na vyššie uvedené v žiadnom prípade nie je možné podradiť pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a jedná sa čisto o námietky skutkového charakteru, navyše všetky tieto jeho námietky sú obsahom vykonaného dokazovania a logicky sa premietli aj do odôvodnení oboch rozhodnutí súdov. Navyše ako je zrejmé z napádaných rozhodnutí súdov oboch stupňov, z týchto je možné po ich preskúmaní zistiť, že:

- rozsudok Okresného súdu Prešov, z 2. augusta 2022 vyčerpávajúcym spôsobom popisuje skutočnosti, ktoré mal senát tohto súdu za dokázané; skutočnosti, z ktorých pri uznávaní viny vychádzal; detailne popisuje závery vyplývajúce z jednotlivých dôkazov (č. l. 8-17 rozsudku) a vlastné myšlienkové postupy a zistenia súdu (č. l. 17-18 rozsudku),

- uznesenie Krajského súdu Prešov, z 13. júna 2023 konštatuje, že prvostupňový súd postupoval v intenciách vykonaného dokazovania ako aj to, že v konaní pred okresným súdom boli vykonané všetky dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú pochybnosti, súd sa v odôvodnení jasne a zrozumiteľne vysporiadal s uplatnenými odvolacími námietkami ohľadom hodnotenia jednotlivých zistení; zaoberal sa aj v dovolaní opätovne uplatnenými námietkami.

Z uvedeného je teda zrejmé, že súdy oboch stupňov sa riadne zaoberali v podstate všetkými vtedy známymi námietkami sťažovateľa a tieto aj podrobne vo svojich rozhodnutiach rozobrali.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku je potrebné uviesť, že námietka odsúdeného v tom smere, že rozhodnutia okresného ako aj krajského súdu sa opierali o výpovede osôb (V. U., N. U., Z. S. a S. K.), ktoré boli vykonané pred vznesením obvinenia, pričom tieto nielen že nemali byť vzaté do úvahy, tieto sa ani nemali nachádzať v spise, nie je dôvodná, a to najmä z toho dôvodu, že súdy takýmto spôsobom neposudzovali výpoveď samotného Ľ.W. N. (čo je v tomto prípade podstatné), ale výpovede iných osôb, ktorých konzistentnosť bola v tomto prípade kľúčová a dokazovaním v podstatných bodoch potvrdená. Tu je potrebné prihliadnuť taktiež aj na uznesenie NS SR, sp zn. 4Tdo/25/2021, zo 16. marca 2022, v zmysle ktorého je možné na hlavnom pojednávaní prečítať výpoveď zadržaného podozrivého a túto zápisnicu aj v konaní pred súdom použiť a prihliadať na ňu.

Navyše v danom prípade nebola splnená ani podstatná podmienka v zmysle § 371 ods. 4 Trestného poriadku, kde Ľ. N. a ani jeho obhajkyňa uvedenú námietku neuplatnili v odvolacom konaní tak, ako to vyžaduje vyššie spomenuté zákonné ustanovenie.

Najvyšší súd opakovane judikoval, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb, taxatívne

uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až písm. n) Trestného poriadku. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Dovolací súd môže posudzovať len to, či súdy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona, čo bolo v danom prípade splnené.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je potrebné uviesť, že ako vyplýva napríklad z uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Tdo/14/2012, z 11. apríla 2012, dovolanie umožňuje oprávneným osobám namietať zásadné porušenie procesnoprávných a hmotnoprávných ustanovení v rozhodnutiach súdov, ale nie je tretím opravným prostriedkom. Z tohto dôvodu námietky vzťahujúce sa iba k skutkovým zisteniam nie sú prípustným dôvodom na podanie dovolania. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštalácie. Nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Neslúži k revízii a náprave skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa ani k preskúmaniu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať, alebo meniť iba súd odvolací (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 5 Trestného poriadku).

Z obsahu dovolania je zrejmé, že odsúdený namieta hodnotenie dôkazov súdmi prvej a druhej inštalácie a tvrdí, že on trestný čin nespáchal, pretože súdy podľa neho nijako nezistili, že on OPL zadovážoval, prechovával a ďalej iným osobám predával. Najvyšší súd Slovenskej republiky však nemôže meniť už ustálené skutkové zistenia. S poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nie je možné vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Ten je daný len v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Konštrukcia a štruktúra jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až písm. n) Trestného poriadku, resp. aj § 374 ods. 3 Trestného poriadku stanovuje, že dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu vo veci samej, je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie preto nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenapĺňa (k tomu poukazujem na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Tdo/21/2007, z 24. júla 2007).

Na záver, čo sa týka namietaného údajného nesúladu rozhodnutí súdov s vykonanými skutkovými zisteniami, k tomuto poukazujem na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Tdo/34/2014, z 12. augusta 2014, v zmysle ktorého ani dovolateľom tvrdený extrémny nesúlad právoplatne zisteného skutku s vykonanými dôkazmi nenapĺňa dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Pochybenia skutkovej povahy v podstatných okolnostiach sú uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pričom v podanom dovolaní takto učené nebolo. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody považujem vydané uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2To/39/2022, zo 16. júna 2023, rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 3T/73/2021, z 2. augusta 2022 ako aj konanie, ktoré im predchádzalo za plne v súlade so zákonom“.

Prokurátor navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie odmietol, alebo podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie zamietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na podanie dovolania (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dôvody dovolania nie sú splnené.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane dovolacích dôvodov - striktne obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), c), d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia. Tento dovolací dôvod možno úspešne uplatňovať len vtedy, ak právo na obhajobu bolo porušené zásadným spôsobom.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie

každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení (príkladmo vid' § 34 a nasl., pokiaľ ide o obvineného, resp. § 44 a nasl. Trestného poriadku, čo sa týka obhajcu a pod.), ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva na obhajobu, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Napokon, aj zo samotného gramatického znenia naposledy označeného ustanovenia Trestného poriadku jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku, ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku argumentoval tým, že neboli vykonané žiadne dôkazy, z ktorých by vyplynulo, že by mal prechovávať v dome na Q. ulici pervitín. Táto argumentácia však nie je dôvodná. Najvyšší súd konštatuje, že odvolací súd sa v uznesení na stranách 22 až 28 dostatočne jasným a zrozumiteľným spôsobom, na základe rozsiahleho dokazovania, vysporiadal s argumentáciou obvineného a správne poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, podľa ktorej na preukázanie spáchania drogovej trestnej činnosti nie je potrebné aj fyzické zaistenie konkrétnej drogy v prípade, ak ostatné vo veci vykonané dôkazy je možné bezpečne vyhodnotiť tak, že páchatel' tieto mal v dispozícii, držbe a tieto napr. predával (vid' rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Tdo/40/2021, zo 16. novembra 2021 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tdo/79/2016, zo 14. decembra 2016).

Ďalej obvinený namietal, že v prípravnom konaní ani v konaní pred súdom nebol vykonaný žiadny dôkaz o tom, že by si mal omamné a psychotropné látky zabezpečovať za účelom použitia pre vlastnú spotrebu, a že odvolací súd sa s touto námietkou primerane nevysporiadal. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že najvyšší súd ako dovolací orgán nie je oprávnený prehodnocovať skutkové zistenia ani spôsob, akým nižšie súdy vykonané dôkazy hodnotili, pokiaľ sa toto hodnotenie pohybuje v rámci zásad logického uvažovania a nie je v zrejmom rozpore s vykonanými dôkazmi.

V predmetnej veci odvolací súd vo svojom rozhodnutí zrozumiteľne vysvetlil, že na účely právnej kvalifikácie trestného činu podľa príslušných ustanovení Trestného zákona nie je nevyhnutné podrobne špecifikovať spôsob, mechanizmus alebo osobu, od ktorej mal obvinený omamné a psychotropné látky získať, ani to, či ich mal používať pre vlastnú spotrebu.

Zároveň treba uviesť, že najvyšší súd sa nemôže stotožniť s názorom obvineného, že záver odvolacieho súdu o tom, že obvinený musel mať tieto látky v dispozícii, ak ich predával, je subjektívnym konštatovaním bez dôkazného podkladu. Naopak, uvedený záver odvolacieho súdu a odôvodnenie ako krajský súd k záveru došiel, je plne v súlade s pravidlami logiky a zodpovedá všeobecným zásadám dokazovania, podľa ktorých jednotlivé dôkazy je potrebné vnímať nielen izolovane, ale aj v súhrne, vo vzájomných súvislostiach a v kontexte všetkých okolností prípadu.

Vo vzťahu k námietke obvineného, že sa mal skutku dopúšťať v období od 31. decembra 2019 do 28. decembra 2020, najvyšší súd uvádza, že s týmto sa odvolací súd podrobne vysporiadal, keď priznal, že toto obdobie nie je možné presne určiť, avšak zároveň správne zdôraznil, že pre právne posúdenie konania obvineného táto skutočnosť nie je podstatná (vid' str. 28-32 uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2To/39/2022, z 13. júna 2023).

K námietke obvineného týkajúcej sa rozdielnej koncentrácie omamnej a psychotropnej látky metamfetamín, ktorá bola zaistená u V. U., najvyšší súd uvádza, že odvolací súd sa aj touto otázkou dostatočne zaoberal, a to na stranách 25 až 27 uznesenia, pričom pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov a skutkových záverov, tieto najvyšší súd nemôže skúmať.

Nesúhlas obvineného so závermi, ktoré vyplynuli z výpovedí a ostatných dôkazov, nemení nič na skutočnosti, že súdy nižších stupňov dostatočne a logicky odôvodnili skutkový stav. Tvrdenie obvineného, že hodnotenie dôkazov nezodpovedá jeho očakávaniam, nemožno považovať za dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ako ani žiaden iný z katalógu dovolacích

dôvodov dostupných pre obvineného v rámci § 371 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku).

Detailným spôsobom koncipované odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v spojení s uznesením odvolacieho súdu nepochybne spĺňajú požiadavku zákonnosti, presvedčivosti a preskúmateľnosti, jasne a zrozumiteľne dávajú odpovede na všetky právne a skutkové relevantné otázky súvisiace s predmetom trestného konania a zároveň z nich vyplýva vzťah medzi obsahom vo veci vykonaných dôkazov a deklarovanými skutkovými zisteniami na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

Preto najvyšší súd vyhodnotil argumentáciu obvineného vzťahujúcu sa k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vzťahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Trestného poriadku), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Obvinený v tejto súvislosti namietal, že zápisnice z výsluchov spoluobžalovaných, ktoré boli vykonané po ich zadržení, ale pred vznesením obvinenia, nemali byť použité ako dôkaz a nemali byť súčasťou súdneho spisu. Tvrdí, že tieto výpovede nezákonne ovplyvnili proces hodnotenia dôkazov i samotné uznesenie, keďže sa na ne krajský súd v uznesení odvoláva.

Možno čiastočne súhlasiť s dovolateľom, že krajský súd nemohol pri hodnotení dôkazov prihliadať aj na výpovede spoluobžalovaných v pozícii zadržaných podozrivých z 28. - 30. decembra 2020 avšak nie preto, že by boli v ďalšom konaní nepoužiteľné ako dôkaz, ale preto že tieto dôkazy neboli na hlavnom pojednávaní a ani na verejnom zasadnutí pred krajským súdom vykonané. V zmysle § 278 ods. 2 Trestného poriadku, ak nejde o prípad podania obžaloby po konaní o návrhu na dohodu o vine a treste podľa § 232 ods. 5 alebo 6, súd môže pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní, a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané.

Uvedená skutočnosť však nič nemení na správnosti rozhodnutí súdov nižších stupňov, pretože okresný i krajský súd opreli svoje závery o množstvo iných dôkazov a ich odôvodnenia v súhrne (aj bez odkazu krajského súdu na sporné dôkazné prostriedky) sú presvedčivé a jednoznačné, pričom nemožno prehliadnuť, že krajský súd sa zmienil o výpovediach spoluobžalovaných len v rámci reakcie na odvolacie námietky obvineného, a to za účelom vysvetlenia obvineným vytýkaných rozporov, ktoré krajský súd neposúdil ako zásadné (viď. body 9/ a 10/ odvolania obvineného, z 19. septembra 2022 a str. 18-21 uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 2To/39/2022, z 13. júna 2023).

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a preto aj v tejto časti dovoláciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako zjavne nedôvodnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštalácie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštaláciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Ustálenie záveru o naplnení, či nenaplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu vždy podlieha rozboru dôkaznej situácie a okolností prípadu, pričom postup podľa § 119 ods. 1 Trestného poriadku (čo je tak isto kategória procesného práva) ukladá povinnosť dokazovať v trestnom konaní najmä

- a) či sa stal skutok a či má znaky trestného činu,
- b) kto tento skutok spáchal a z akých pohnútok,
- c) závažnosť činu vrátane príčin a podmienok jeho spáchania,
- d) osobné pomery páchatel'a v rozsahu potrebnom na určenie druhu a výmery trestu a uloženie ochranného opatrenia a iné rozhodnutia,
- e) následok a výšku škody spôsobenú trestným činom,
- f) príjmy z trestnej činnosti a prostriedky na jej spáchanie, ich umiestnenie, povahu, stav a cenu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premĺčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

V zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je dovolací súd viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili sudy nižšej inštalácie, pričom nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce sudy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Bezprostredným následkom uplatnenia nesprávnych dovolacích námietok je to, že podané dovolanie je v

prevažnej časti len ďalším odvolaním a formulovaním obhajobných tvrdení, s ktorými sa tomu zodpovedajúcim spôsobom vysporiadali riadne a adekvátne už súd prvého stupňa v spojení s odvolacím súdom. Tým je súčasne vylúčená akákoľvek polemika viažuca sa k údajnej nepreskúmateľnosti alebo arbitrárnosti dovolaní napadnutého uznesenia [viď úvahy najvyššieho súdu viažuce sa k obvinenému uplatnenému dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku argumentoval tým, že z vybraných častí uznesenia krajského súdu vyplývajú dôvodné pochybnosti o spáchaní skutku, na základe čoho mala byť porušená zásada in dubio pro reo. Najvyšší súd, po preskúmaní dovolania a uznesenia odvolacieho súdu, konštatuje, že obvineným citované pasáže sa týkajú výlučne otázky (ne)preukázania konkrétného časového obdobia a intenzity kupovania omamných a psychotropných látok pre posúdenie podmienok pre ukladanie peňažného trestu podľa § 56 Trestného zákona tak, ako to navrhol krajský prokurátor v odvolaní, nie však otázky samotnej viny obvineného. Obvinený uvedenú časť odôvodnenia krajského súdu účelovo vytrhol z kontextu a nesprávne interpretoval, pričom táto sa vzťahovala na iné, vedľajšie okolnosti a nemá vplyv na závery o jeho vine. Z hľadiska skutkového stavu mali totiž sudy nižších stupňov vinu obvineného za dostatočne preukázanú.

Najvyšší súd opakovane poznamenáva, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - viď veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Ak by sa tak stalo, najvyšší súd by neprípustne zasahoval do priebehu dokazovania jeho opätovným prehodnocovaním a iným hodnotením skutkových zistení, ako to učinili sudy nižších stupňov.

Pre dovolací súd je tak v zmysle uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený Ľ. N. spáchal trestný čin tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, následne potvrdeného rozhodnutím odvolacieho súdu. Tam opísanému skutkovému stavu plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvineného ako zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekursorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) Trestného zákona účinného v čase spáchania žalovaného skutku. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Preto, rešpektujúc zákaz skúmania a menenia zisteného skutku vyplývajúci z § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku, najvyšší súd uzatvára, že námietky obvineného, a s tým súvisiaca argumentácia, nenapĺňa ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ani žiadny iný).

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v trestnej veci obvineného nemožno konštatovať naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.